

Sygn. akt: I C 1344/21 upr

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2022 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Beata Bihuń
-----------------	--------------------

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 25 lutego 2022 r. w K.

na podstawie art. 339§1 k.p.c.

sprawy z powództwa C. 2 Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko A. Ż. (1)

o zapłatę

powództwo oddala.

sygn. akt I C 1344/21

UZASADNIENIE

Powód C. 2 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej A. Ż. (2) kwoty 574,76 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu żądania powód wskazał, iż wierzytelność wynika z umowy pożyczki nr (...) zawartej przez pozwaną w dniu 02.07.2015 r. z F. Bank o.I.c., na mocy której pożyczkobiorca udostępnił pozwanej środki pieniężne na określony w umowie cel. Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania spłaty pożyczki i pożyczkodawca wypowiedział jej umowę. Na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 29.03.2017 r. D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty nabył wierzytelność, wynikającą z w/w umowy pożyczki, a kolejną umową z dnia 29.09.2017 r. sprzedał nabyta wierzytelność powodowi.

W ocenie powoda dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciężącego na stronie pozwanej jest przedłożony wraz z pozwem przez powoda wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nr (...).

Na należność dochodzoną pozwem składają się należność główna w kwocie 450,84 zł i odsetki za opóźnienie w kwocie 123,92 zł.

Pozwana A. Ż. (1) nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 29.09.2017 r. D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. zawarł z C. 2 Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności, określonych szczegółowo w załączniku nr 1 do umowy.

(dowód: umowa k. 18)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Strony zobowiązane są w myśl przepisu art. 232 kpc wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Ciężar udowodnienia faktów uzasadniających objęte pozwem roszczenie spoczywał na powodzie, który winien wykazać wszystkie okoliczności stanowiące podstawę żądania pozwu.

W niniejszej sprawie powód nie udowodnił tego, iż przysługuje mu jakiekolwiek roszczenie względem pozwanej, w szczególności nie wykazał istnienia wierzytelności z tytułu umowy pożyczki. Powód nie przedstawił bowiem dokumentów potwierdzających fakt zawarcia umowy przez pozwaną z pierwotnym wierzycielem. Powód nie przedłożył również dowodu wypłacenia pozwanej kwoty pożyczki czyli dowodu przeniesienia na biorącego pożyczkę własności przedmiotu umowy.

Dowodu istnienia zobowiązania pozwanej nie stanowi z całą pewnością zawiadomienie o cesji wierzytelności (k. 6). Brak dowodów doręczenia go pozwanej.

Również przedłożona przez powoda umowa sprzedaży wierzytelności z 29.09.2017 r. zawarta pomiędzy C. 2 Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym w W. a D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. może stanowić dowód wyłącznie tego, że do zawarcia takiej umowy doszło, nie wykazuje ona natomiast, iż obejmowała m. in. wierzytelność wskazaną w pozwie.

Zgodnie z § 1 pkt 1 w/w umowy wierzytelności, które stanowiły przedmiot cesji miały zostać wymienione w załączniku nr 1 do umowy. Do pozwu dołączono jedynie obejmujący przedmiotową wierzytelność wydruk określony jako „wyciąg z elektronicznego załącznika umowy przelewu wierzytelności z dnia 29.09.2017 r.” W. ten nie jest dokumentem, który może stanowić podstawę uznania, że powód udowodnił zakup wierzytelności objętej pozwem, ponieważ umowa nie przewidywała takiego sposobu opisu wierzytelności. Dodatkowo zauważyć należy, że powód nie dołączył do pozwu całej umowy przelewu wierzytelności, ale jedynie jej pierwszą stronę. Nie można więc zweryfikować jakie załączniki i w jakiej formie do umowy dołączono.

Powód nie przedłożył również dowodu na to, że jego poprzednik D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. nabył wierzytelność od wierzyciela pierwotnego, w związku z tym nie można również przyjąć, że powód udowodnił nieprzerwany ciąg cesji dochodzonej pozwem wierzytelności.

W związku z powyższym, przedłożona przez powoda umowa przelewu wierzytelności może stanowić dowód wyłącznie tego, że do zawarcia takiej umowy doszło, nie wykazuje ona natomiast, iż pozwana była zobowiązana wobec wierzyciela pierwotnego i w jakiej wysokości. Dopiero wykazanie istnienia długu wobec wierzyciela pierwotnego i wykazanie wysokości tej wierzytelności może stanowić podstawę do uwzględnienia pozwu, przy jednoczesnym wykazaniu przez powoda umowami cesji, iż jego poprzednik nabył wierzytelność od wierzyciela pierwotnego zgodnie z treścią art. 509 § 1 kc.

Wprawdzie powód przedłożył na poparcie swego roszczenia wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego (k. 5), jednak wyciąg ten jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 kpc stanowi dowód wyłącznie tego, iż osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie. Zgodnie z treścią art. 194 ust. 2 ustawy z 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego pozbawiony jest mocy

prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym. Samo dokonanie zapisu w księgach funduszu istnienia wierzytelności nie wiąże się bowiem z domniemaniem prawnym, iż wierzytelność istnieje, brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów, poza ich prawidłowością formalną. O ile wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu potwierdza fakt dokonania cesji (nabycia wierzytelności), o tyle do wykazania skuteczności tego nabycia w świetle prawa cywilnego lub szerzej - do wykazania istnienia wierzytelności konieczne jest przedstawienie przez fundusz odpowiednich dowodów. Domniemanie zgodności z prawdą treści dokumentu w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie obejmuje faktu istnienia wierzytelności nabytej przez fundusz sekurytyzacyjny w drodze przelewu. Jak wynika z powyższego, jest to dokument, który w postępowaniu cywilnym ma ograniczoną moc dowodową i w ocenie Sądu nie stanowi wystarczającego ani wiarygodnego dowodu na samodzielne potwierdzenie, że powodowi przysługuje określona wierzytelność, a tym bardziej na jej wysokość.

Jak wskazano wyżej, ciężar dowodu w zakresie wysokości i wymagalności roszczenia, osoby pozwanej, terminów płatności należności wynikających z umowy, momentu wypowiedzenia umowy, terminów płatności i naliczania odsetek od należności głównej, stosownie do art. 6 kc obciąża powoda. Tymczasem powód, na dowód istnienia swojej należności, poza umową przelewu wierzytelności oraz wyciągiem z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, nie przedstawił żadnego dowodu istnienia wierzytelności ani jej wysokości. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). W myśl wskazanych przepisów to strony obowiązane są przedstawiać dowody, a Sąd nie jest władny tego obowiązku nawet wymuszać, ani – poza zupełnie wyjątkowymi sytuacjami – zastępować stron w jego wypełnieniu. Ciężar udowodnienia spoczywa na stronie, a ów ciężar rozumieć należy z jednej strony jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku, lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu.

Nie można było również w przedmiotowej sprawie uznać, że pozwana nie przedstawiając swojego stanowiska w rzeczywistości uznała powództwo. Powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego, winien przejawiać staranność w wykazaniu zasadności powództwa. Brak merytorycznego zaprzeczenia jego twierdzeń przez pozwaną nie zwalniał go od wykazania podstawowych okoliczności wskazujących na zasadność żądania. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 7.11.2007 r. (II CSK 293/07), ciężar udowodnienia faktu należy rozumieć nie tylko jako obarczenie jednej ze stron procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o prawdziwości swoich twierdzeń, ale również konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności. Sąd jest zobligowany do uznania twierdzeń powoda przy bezczynności pozwanego jedynie w przypadku braku wątpliwości co do zasadności pozwu. W niniejszej sprawie natomiast powód nie przedłożył dowodów dostatecznie uzasadniających jego roszczenie. W konsekwencji należało stwierdzić, że powód nie udowodnił swojego roszczenia, choć był do tego zobowiązany.

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności, powództwo należało oddalić.